

Nejlepší pomsta je žít si blaze...
Než vás napadne něco lepšího.

Otočil jsem se a spatřil velmi jemné, hedvábné černé vlasy pevně svázané do uzlu. Dívala se dolů na špičky nohou. Potom zvedla hlavu a já užasl. Měla malý obličej. Anebo se jen zdál malý v poměru k očím. Pod tmavým obočím měla nejhlubší a nejjasnější modré oči, jaké jsem kdy viděl. Na moment jako by se mi zastavilo srdce, pak se podívala stranou. Měla na sobě jednoduché černé šaty a byla tak plachá, že jsem ji měl za jednu ze služek. Ale na kyblík a smeták měla moc jemné ruce. A když jsme se dali do řeči, zpochybňovaly to i jiné rysy: jemná přímá linka jejího nosu, štíhlé kotníky a zápěstí, nedbalá elegance pohybů.

Většina aristokratek, které znám, patří na žebříčku krásy mezi ropuchy. A titul nejspíš znamená, že nějaký předek měl prsty v nějakých pokladnách a nenechal se chytit. Nemám moc času na rodokmen, dědictví a všechna ostatní prázdná privilegia. Kdyby o to někdo stál, což se nestalo, mohl bych vystopovat své předky až k Everardovi, biskupu norwichskému, z let 1155-74. Ale když půjdeme dál, až na začátek, jsou mými i vašimi předky obyvatelé Mezopotámie.

Přesto jsem si při pohledu na její bledý obličej orámovaný jemnými, lesklými vlasy myslel, že je aristokratka. Vypadala na osmnáct nebo devatenáct a mě napadlo, že to je ta, co vyrůstala na zámku.

„Scusa me,“ omluvila se po dlouhé pauze, „možná nemám slova správně. Možná nejdřív měla bych mít zdvořilost. Je to to slovo? Zdvořilost? Tu, ehm, zdvořilost představit sebe.“ Jedno z těch úžasných modrých očí drobet zašilhalo, což poněkud zvýšilo její bezbrannost. Jako by potřebovala, aby ji strýček Forrest vzal kolem ramen a chránil ji. Starý dobrý zpráskaný strýček Forrest.

„Mluvíte anglicky pěkně, ale nemusíte se namáhat,“ řekl jsem italsky. „Já trochu mluvím italsky. Nebo aspoň docela dobře rozumím.“

„Díky bohu,“ zajásala, pokřižovala se a jasným hlasem pokračovala italsky: „Tím je to všechno mnohem jednodušší. Já jsem Rossella DiSantová. Guidova manželka. Prosím vás, nestůjte ve dveřích, pojdte sem, stranou.“ A táhla mě za ruku. „Bojím se, že vám to bude znít bizarně. No, ono to bizarní je. Nevadí. Ale musím vás o něco požádat. Vlastně ani nemám na vybranou. Chci, abyste mě odvezl do Říma. Totiž subito, hned teď, prosím.“

„Do Říma,“ opakoval jsem, jako bych o tom uvažoval. Do Říma se mi jet nechtělo, ale přál jsem si pokračovat v rozhovoru s touhle krasavicí. „Máte k tomu důvod?“ Pokud nežertovala, třeba mohla mít zášť vůči Guidovi. Anebo to byla jen znuděná a hloupá bohatá holčička.

„Tak teda, myslím, že vám to nijak nepomůže, ale jestli chcete něco slyšet...“ Zdvihla ruku, jako bych si měl na její vyprávění počkat.

Přikývl jsem, šel ze dveří ven a počítal, že půjde za mnou. Napřáhla ruku a zatáhla mě za rukáv. „Ne, ne, prosím. Já dnes večer z domu nesmím. Když půjdu, někdo mě uvidí a bude z toho cirkus.“

„Paní DiSantová, jestli chcete, abych vás odvezl do Říma, budete stejně muset z domu odejít.“

„Jistě. Ano, ale to by byl útěk. Ne procházka zahradou. Já se nechci vrátit. Nemůžu se vrátit. Prosím vás, můžeme hned vyrazit? Mám mapu.“

Byla nervózní a pořád se ohlížela přes rameno, jako by se bála, že by ji někdo mohl zahlédnout. „Jestli chcete, tak si tady před váma kleknu a pěkně poprosím. Ale musíme hnedka odjet. Musíme.“

Uvěřil jsem jí. A taky jsem jí nevěřil. Nevadilo by mi, kdybych ji svezl do Říma, vždyť to byly po autostrádě jenom dvě tři hodinky. A už vůbec bych se nerozpakoval urazit tím Guida. Jenže ukrást někomu manželku je něco jiného. Pokud vím, podle italských zákonů se to trestá bičováním nebo veřejnou kastrací. Co já vím, možná před chvílí zardousila kočku nebo se naštvála, že ji Guido nepozval na slavnostní večeři.

Pozorovala, jak váhám, a její nervozita stoupala. Dívala se přes rameno a byla netrpělivá. Zase mě začala přesvědčovat: „Nemůžu si pomoci, jestli to zní bláznivě. Ono to bláznivé je. Musela bych vám toho moc a moc vysvětlit, ale nemůžu. Jestli chcete, vysvětlím vám to pozdějc, ale s váma to nemá nic společného. Čím déle budeme čekat, tím to pro mě bude horší. Heleďte, říká, že mě zabije. Udělá to. Jestli ne dnes, tak zítra, příští týden.“ Zevnitř zaslechla tlumený výbuch aplausu a znova se ohlédla přes rameno.

„Prosím vás, pane Evers. Musíte pochopit, že o to nemůžu požádat Itala, protože nevím, jestli mu můžu věřit. Guido tady má všechno pod palcem. Všechno a každého. Já řídit nemůžu. Neumím to.“ Začala poklesávat v kolenou. „Ale jestli chcete, tak dobře, kleknu si před váma. Prosím vás, moji rodiče žijou v Římě. Jestli mě k nim odvezete, vím, že budu v bezpečí.“

Dala se do tichého pláče a klečela přede mnou. Bylo to trapné gesto. Pro ni ponižující, pro mě rozpačité. Představil jsem si, jak z jídelny vyleze skupinka italských obchodníků, aby se nadýchali čerstvého vzduchu, a najdou tu Guidovu ženu, jak přede mnou na podlaze v tmavém koutě klečí, a došlo mi, jaké nebezpečí podstupuje. Nebo se mnou hraje nějakou hru. Nevěděl jsem, co z toho. Nemohl jsem říct, jestli je to komedie, nebo tragédie, anebo jenom nějaká hloupá dívčí hra. Ona však na mě upřeně hleděla a ty její okouzlující oči v malém obličejí přímo žadonily. Kdyby o to stála, vzal bych ji v tu chvíli klidně až do Afghánistánu.

Forrest Evers, rytíř volantu, ochránce žen, duchovní utěšitel manželek v temných koutech, s klíčky od vzpínajícího se černého koníka v kapse. Romantik, který se ještě nepoučil, že romantika napáchala ve světě větší škody než Hitler.

V italských věznicích, dá-li se soudit podle této, nejsou záchody, ale terče. Jde o poškrábanou a špinavou keramickou mísu zapuštěnou do podlahy, se šlapkami na nohy a dírou uprostřed. Cilte pozorně. Našlapujte čile. Ale kromě toho a zápachu kanalizace to byla vězeňská cela ze špatného snu. Všechny čtyři stěny byly vymalované gangrénovou zelenou a počmárané ptáky, píčami a kudlami. Jedna odpadní roura ucpaná chlupy. Jedna kovová patrová

palanda. Jeden dřevěný stůl natřený na šedo, ozdobený stopami po hořících cigaretách, jmény a telefonními čísly. Jedna dřevěná židle natřená pravděpodobně šedě. Pod stropem, kam člověk nedosáhl, visel televizor. Vysoko ve zdi byla dokonce škvíra, kudy dovnitř proudil skrz mříže kužel paprsků. Moc toho vidět nebylo.

Na dolní palandě byly hnědé deky. Bez prostěradla, povlečení a polštáře. Místo něj tam byl jen flekatý malý tvrdý pytel. Možná bych si měl stěžovat na ředitelství. Okamžik, drahousku, zavolám správci, určitě to vyřeší. A ať taky pošle kytici růží, sklenici vychlazené čerstvě vymačkané pomerančové šťávy a láhev šampaňského, kdybyste byli tak laskavi. Mám hroznou žízeň. Položil jsem se na palandu. Nebylo co dělat. Jenom čekat.

Zvrátil jsem hlavu, zavřel oči a zaslechl křik. „Co si to, do prdele, dovoluješ, budit mě, ty hovado jedno zasraný. Uříznu ti koule a nacpu ti je do chřtánu. A pak ti utrhnu vocas a vomotám ti ho kolem krku. A taky...“

Hlas vycházel z palandy nade mnou. Vstal jsem, abych se podíval. Ležel na boku, zády ke mně, a řval do zdi. Podle výšky a velikosti kecek mu mohlo být tak dvanáct.

„Řek jsem snad něco?“ promluvil jsem na něj.

„Jen nedolejzej, ty čuráku zvadlej. Mám spoustu známejch. Znáám hodně borců, nejen mazanejch, ale taky udělanejch. Zkus na mě šáhnout a seš v pěkným průseru.“ Pořád byl otočený ke zdi, záda ohnutá a nohy skrčené.

„Tak se mi zdá, že jsme v průseru oba,“ poznamenal jsem.

„Jo. Zač tě sebrali?“

„Nevím.“

To ho přimělo se obrátit. Díval se na mě pronikavýma černýma očima, černé vlasy mu padaly do malého obličejce s ostrými rysy. Podle tváře mu klidně mohlo být i šestnáct. Ale další pohled mi prozradil, že je to jen vystrašený kostnatý klučina a ještě před chvílí musel brečet jako dítě, protože měl červené oči a na tvářích stopy po slzách. „Jen nekecej,“ obořil se na mě. „Chytili tě, vobvinili tě falešně, někdo na tebe ušil boudu. To si zapamatuj. Přinejmenším musíš mít svou teorii. Do tohodle lochu jen tak nějakýho kapsáře nestrčej. Hele, tak povídej, cos proved. Zabils někoho? Nebo seš nákej psychouš?“ Koukal na mě se zájmem.

„Nevím. Opravdu nevím.“

„No tak, nedělej hloupýho. Musíš bejt chytřejší. Hráť blbýho je horší, než si myslíš. Nechceš jim nic říct, aby si pak nemysleli, že něco víš. Chápeš, co tím myslím, ne? A taky jim nic nechceš říct, abys je nasral. Jenže to ty nemůžeš chtít – aby byli nasraný. Hele, dyž něco budeš potřebovat – cigára, kolu, dobrej žvanec, flašku vína –, stačí říct. Mám spoustu známejch.“

„Bodnul by mi telefon.“

„Jasňačka. To je maličkost. Je tady jeden dozorce, přide zejtra, ten má přenosnej. Ale je to drahý.“

„Obstarej telefon a dostaneš peníze. Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Kurva, neříkej mi chlapče. Sem VITO. Vito Guzzetti.“

„Těší mě, Vito. Za co jsi tady?“

Obličej se mu rozzářil pýchou. „Za vraždu. Kategorie A, odstavec 17. Nějakej chytrák mě prásknul.“

„Ty jsi někoho zabil?“

„No ne, ty seš vopravdu padlej na hlavu. Ty to možná vážně nehraješ. Kurva, to víš, že sem nikoho nezamordoval. Copak to neznáš? Někoho vodkráglujou, je tam hromada svědků, tak potřebujou, aby se někdo přihlásil. Tak sem se přihlásil. Je mi čtrnáct, tak se mnou nemůžou zacházet, jako dybych byl dospělej. Daj mi dva tři roky, to eště snesu.“ Dvakrát zamrkal, jako by zapochyboval. Pak zavrtěl hlavou a vrátil se k dětskému imitování drsňáka. Jako by nebyl v pasti. Jako by někde existoval někdo, kdo o něj stojí. Snažil se o to, ale bylo mu teprve čtrnáct a hlas se mu třásl. „Víš, já voduť vypadnu. Mám respekt, mám ty... konekce. Sou mi dlužný.“ A opět se dal do breku.

„Až budu zítra telefonovat, chceš, abych za tebe někomu zavolal? Nechceš, abych zavolal mámě nebo tátovi?“

„Kerý mámě nebo tátovi?“

„Ty nemáš rodiče?“

„Jasně že mám rodiče. Jenomže sem je nikdy neviděl.“ Oči mu zaplavily slzy, a proto jsem změnil téma.

„Tak o kom jsi to mluvil?“

„No voni,“ popotahoval a předstíral, že nebrečí. „Ty seš fakticky praštěnej. Jak se menuješ?“

„Forrest Evers,“ odpověděl jsem. Vykulil oči.

„Do prdele,“ zareagoval a rozzářil se. „Tak to seš ty, ten chlap?“

„Jaký chlap?“

„No co ho dnes ráno ukazovali v televizi. Kruci, ty vo tom ani nevíš?“

„Ne, Vito, nevím,“ řekl jsem netrpělivě. „Honem mi pověz, co jsi v té televizi viděl. Co jsem udělal?“

„Hele, na mě to nehraj. Já nic neudál. Bylo to v televizi, dnes ráno ve zprávách. Ta potrhł reportérka ze zpravodajský rubriky, co má ty velký kozy a kudrnatý vlasý, dyť víš, Caterina Calabreseová se menuje. Tak ta byla v Castelnovu a tebe tam ukazovali v takovým tom zlatým suspensoru. Říkala, žeš ubodal ženu toho svýho partnera ze stejného týmu. Teda žeš ji prej jako bodnul dohromady štyrcetkrát.“

Překulil jsem se a polštář si přitiskl přes hlavu.

Eversův zákon: Hluk italského motoru je nepřimo úměrný jeho rozměrům. Eversův postřeh dne: Řím se probouzí se stejně ledovým klidem jako vosí hnízdo, když do něj píchnete klackem. Eversův rozsudek: Vynálezce ocelové rolety, která chrání přední dveře všech obchodů v Římě a dělá rámus jako kulomet typu Gatling v první světové válce, budiž za rozbřesku namotán na svůj vynález.

Podíval jsem se na hodinky. Ještě nebylo ani sedm. Ruce mě bolely, byly již ohebnější. Bylo mi špatně od žaludku, měl jsem bolesti, byl jsem rozlámaný, ochablý a nezpůsobilý, jak říkají právníci. Ale mohl jsem se hýbat a žádná z bolestí nebyla tak ostrá jako den předtím. Natáhl jsem ruku a zatáhl zaprášený závěs. Nepomohlo to, jenom byla ještě větší tma. A tak jsem svěsil nohy z postele a vytáhl žaluzie, otevřel balkonové dveře a všechna křídla

starobylých dřevěných okenic. Slunce pálilo a dvůr se otřásal ozvěnou rachotu milionů italských naftových motorů, které se po městě hemžily. Jejich dech užíral pomníky a s jídlem rostla chuť. Byl čas vstát. Čekal mě nabitý den.

Bylo jedenáct a už bylo takové horko, že jsem se potil. Poprvé jsem si prohlédl oblečení, co jsem dostal od Kena. Koupil ho v obchodě s drahou pánskou módou. I největší italská velikost mi byla malá. Obyčejná bílá košile mi byla těsná přes ramena, ale nebyla zase tak nejhorší, pokud jsem ji nechtěl dopnout u krku a nechal vyhrnuté rukávy. I drahé šedé vlněné kalhoty mi byly poněkud krátké. budu si muset sehnat nějaké nové oblečení, napadlo mě, když jsem se zastavil u výlohy krejčovství. Až dostanu Vita z vězení. Aspoň to bych mohl udělat.

Ještě než byl propuštěn, advokáti zařídili, aby byl přestěhován do cely pro zadržené. Tvrdili, že má mnohem lepší úroveň.

Italská policejní stanice je jako italské letiště. Když ji projektovali, nepočítali, že se v ní bude zdržovat tolik lidí. Vyskytují se tu právní zástupci, manželky, manželé, milenky a milenci, přátelé a příbuzní, svědkové a oběti. Ti všichni křičeli na policisty za přepážkou, na sebe navzájem a do stropů a do zdí.

Cestou od vchodu, kde stáli na stráži dva ozbrojení karabiníci, do místnosti, v níž se překřikovalo padesát lidí, mi právník líčil situaci. Přitom měl ruku pořád položenou na mém rameni. Tohle gesto jsem chápal jako výzvu, abych držel hubu a nechal ho domluvit. „Já se tady přece vyznám, kdežto ty jsi z jiné planety. Ale to nevádí, nic si z toho nedělej. Všechno to mám v malíku a pod palcem.“ Ale to jsem samozřejmě jen tak odhadoval. Bezpochyby někde existuje oficiální třiapadesátisvazkový stručný průvodce italskými gesty, ale mně se do ruky ještě nedostal, abych si ho mohl přečíst. Uklidňoval mě slovy: „Je to dobré. Je tady, brzy bude venku. Je tu už jen pár komplikací.“

„Jaké komplikace?“

Byl to vážný, holohlavý muž, i když vzrůstem a vzhledem připomínal dvanáctiletého kluka a pohledem stavěče zírajícího do vlastního hrobu.

„Je to drahé,“ upozornil mě se smutkem, který se objevuje v tvářích Italů, když vám zvěstují, že je třeba někoho podplatit. „Musí se podepsat spousta dokumentů. Nevím, zda je vám to známo, ale v Itálii se můžete dřív dočkat smrti, než vám někdo zadarmo podepíše kus papíru. Musíme za to platit.“

„A další komplikace?“

„Jemu se z vězení nechce.“

Vito na mě čekal ve výslechové místnosti. Aspoň jí tak říkal karabiník, který mě do ní zavedl. Možná italská psychiatrii v nějaké studii dospěli k závěru, že jsou zločinci náchylnější k přiznání v místnosti vymalované křiklavými barvami. Anebo nějaký polda chtěl mít doma hezký záchod, tak si pro stanici objednal o několik pixel barvy víc.

„Růžová jak vopičí čurák,“ uvítal mě Vito, když jsem vešel, a ukazoval na zeď čerstvě vymalovanou lesklou růžovou barvou. „Chceš se snad koukat na tendle hnus? Kdes byl, do prdele?“ obořil se na mě. „A co kurva děláš? Sedím

tu už šest hodin a musím ti říct, že mě to tady sere. Fakticky mě to tu děsně sere.“

Pod oslnivým světlem vypadal menší a křehký. Čtrnáctiletý kluk, který si hraje na drsňáka. Vlasy měl umaštěné a visely mu do útlého obličejce. A byl nervózní. Pořád se mi díval přes rameno, jako by se ke mně zezadu někdo plížil. „Myslel jsem, že jsou tady lepší cely než tam, kde jsme byli spolu,“ řekl jsem.

„To si děláš prdel? Tady je hovno. Není tu televize. A co chceš do prdele dělat v base bez televize? Dvacet minut sem byl tady v tý cele a už sem se z toho moh zcvoknout. Nejsem na to psychicky vodolnej.“ Měl na sobě stejné šedé triko s krátkými rukávy a bavlněné kalhoty a smrděl jako staré tenisky. „A vůbec, co se to se mnou do prdele snažíš udělat?“

„Snažím se tě odsud dostat. Advokát říká, že už zítra ráno bys mohl být venku.“

„Kdo se tě vo to prosil? Kdo se tě kurva prosil, abys mi dělal nějakou laskavost? Dostaneš mě vocuď a víš, co se stane? Je se mnou konec. Budu vyvrhel. Budou mě pomalu zabíjet, rozumíš? Potrvá to možná deset, možná patnáct let, na tom nezáleží, jim je po tom hovno. Ale já už nedostanu žádnou práci, nikde mě nevemou a na ulici mě makat nenechaj. Ani žebrat. Kam pudu? Co budu dělat? Ani umejvat auťáky mě nenechaj. Tady mám kontrakt. Zruším ho a je se mnou konec. Vypadni vocuď, do prdele. Nech mě bejt. Tam sem měl aspoň televizi.“

„Já pro tebe práci mít budu. Ale poslouvej, Vito, jestli si tady chceš zůstat, fajn. Jestli chceš příští čtyři nebo pět let strávit tady, tak prosím.“

„Co to máš za kšeft? Určitě nákou píčovinu. Kouřit čuráky, ne? Na to já ti seru.“

„Uklidni se, Vito, nic takového. Mluvím o opravdové práci. Víš snad, co to znamená, ne?“

„Co jako? Zametat?“

„Částečně. Ale dostaneš kombinézu týmu Arundel, ubytování, stravu a 125 liber týdně.“

„Dělat v týmu formule 1?“

„Až do soudního řízení budeš v naší péči. Když se budeš chovat blbě, pošleme tě sem zpátky.“

„Chceš říct, dyž se tobě bude zdát, že se chovám blbě, pošleš mě sem zpátky.“

„To taky.“

„Budou vo tom přemejšlet.“

„Dej mi vědět.“ Odstrčil jsem židli, vstal a šel ke dveřím.

„Ne, hej, počkej, čoveče. Jen sem si d'ál přču. Nekecáš? Já to беру. Kdes byl tak dlouho?“

„Možná to ještě chvíli potrvá. Možná déle než do zítřejšího rána. Advokát říká, že by se to papírování mohlo pozdržet.“

„Tak povídej. Kdes byl? Mě neovblbneš. Něco ti leží v hlavě.“

Rozhlédl jsem se po lesklém růžovém stropě a lesklých růžových stěnách a napadlo mě, jestli jsou lůna taky tak klaustrofobní. Bylo to ještě dítě, ale měl

elán a kuráž. Pod tvrdou slupkou se skrýval houževnatý kluk. A o Guidovi a Rosselle věděl možná víc než já. Jak se zdálo, snad každý věděl víc než já.

„Dopoledne jsem byl v domě Rosselliných rodičů na Bocca di Leone: Její sestra mi řekla, že je Rossella jejich adoptivní dítě.“

„No jasně, to se ví, že jo. Kristepane, Evers, ty snad vážně víš kulový. Co to plácáš za nesmysly. Jaká sestra? Dyť Rossella žádnou ségru nemá.“

„To bych s ní nemoh mluvit. Má zrzavé vlasy a pusku jako Mick Jagger.“

„Já nevím, s kým s mluvil, ale to ti povídám, že Rossella žádnou ségru nemá. Jestli chceš vědět, proč ji rodiče adoptovali, tak proto, že nemohli mít haranty.“

„Odkud to všechno hernajs víš?“

„No přece z televizních zpráv, čoveče. Copak ty na televizi vůbec nekoukáš?“

„Víš to určitě?“

„Jak to mám vědět? Třeba RAI 1 a RAI 5, největší televizní síť v Itálii, kecá. Ale todleto, to říkali. Vo nich a vo Guidovi měli dlouhej komentář. Teda všichni poldové si myslej, že to určitě uděl von, až na to, že až do druhýho dne nevylez z baráku. Kup si noviny, čoveče, je to velká senzace. Možná vo tom eště píšou.“

„Co ještě říkali o Guidovi?“

Poprvé, co jsem Vita znal, se usmál. Měl křivé zuby. „Co si myslíš, že seš?“ vyjel na mě. „Nákej detektiv, nebo co? Jestli chceš vědět, co sem viděl v televizi, musíš se mnou udělat interview.“

„Ty o Guidovi něco víš?“

„Víš, co ti vo Guidovi můžu říct? Nic. Je to dobrej závodník. Pochází ze Sicílie. Šmitec.“

„Ty něco víš!“

„Hele, poslyš, nechci tě urážet, ale ty víš fakticky hovno. Co si myslíš, že ti bude kdo vykládat? Nikdo ti nic nepoví. Ne, počkej. Jedno ti povím. Běž hledat mafii a vona vo tobě bude vědět dávno předtím, než ji vobjevíš.“

Za klopenou vlásenkou přišla krátká rovinka, která vedla podél boxů a hlavní tribuny a trvala skoro tři vteřiny. Tři vteřiny, to je při rychlosti 270 kilometrů za hodinu dlouhá doba. Za tři sekundy stačím ujet zhruba tři sta metrů. Je spousta času se uvolnit, uklidnit mysl, protáhnout se, mrknout do bzučících zrcátek, abych věděl, jak to vypadá za mnou, zaregistrovat signály z boxu, zkontrolovat ty idiotské kontrolky a displej. Počítač v autě má čas si popovídat s velkým bratrem v boxu a vyslat novinky o milionech a milionech věcí, které se v posledním kole odehrály v motoru, hnacím ústrojí a zavěšení. Tiché cvaknutí, když přetínáme cílovou čáru, a v karavanu s elektronikou se na monitorech mihne několik tisíc kódovaných čísel. Technici si namáhají mozkové závity, aby z toho vyčetli, co se děje. Na displeji, jasně červeném oblouku přes stupnici, vidím 13 250 – maximální otáčky. Při nízkých převodových poměrech, které si vynucuje tenhle mrňavý okruh, to znamená téměř 290 kilometrů za hodinu.

Jakmile se blížím k úzké levotočivé zatačce za tribunami, je čas myslet na bezpečnost. Ne na svou bezpečnost, ale na Guidovu.

„Chci mluvit s capo dei capi. Chci mluvit s panem DiSantem,“ vyjádřil jsem svůj záměr.

„Hodně lidí s ním chce mluvit. Něco vám povím.“ Mluvil tiše, rozumně. „Vy jste závodník, za pár dnů máte závod v Monze. Běžte se chystat na závod, pane Everssi. Připravujte se, jak potřebujete. Víte, normálně, kdybyste nebyl Guidův spolujezdec a strkal nos do cizích věcí, tak by se s vámi nikdo nebavil tak jako teď já. Ani byste si nás nevšim. Už tohle je zvláštní laskavost. Normálně, pane Everssi, byste si moh vybrat výklenek. Dejte na mě jako na přítele, odejděte v klidu, seberte si tu hezkou holku a na všechno zapomenem.“

„Rád odejdu. Ale nejdřív chci mluvit s panem DiSantem.“

„Vy mi asi nerozumíte. On vás nechce vidět tady, chce vás vidět pryč. To můžete udělat sám, nebo to můžu udělat já. Byl bych raději, kdybyste se zdekoval sám. Víte, k čemu by mu bylo koukat na další mrtvolu? Kromě toho, myslíte si, že byste mu řek něco, co ještě neví? Když chcete navštívit pana DiSanta, musíte mu něco přinést. A vy mu nemáte co donést a nemáte ani pozvánku.“

„Vyřídte donu DiSantovi, že z něj můžu udělat knížete.“

Na mužově tváři se na okamžik objevily vrásky. „To je legrační nápad.“ Potom vrásky zmizely. „Dnes večer budete sedět v letadle. Nebo jděte do hotelu, mně to je jedno, ubytujte se třeba v Palmách, tam je hodně turistů. Ale nedávejte si tam večeři, kuchyně je tam hrozná. Ráno odleťte pryč. Dnes večer nebo zítra ráno odsud vypadněte, než si na vás zase vzpomenu.“

„Myslím opravdový titul. Mohl by se stát šlechticem, členem aristokracie. Jeho děti by to mohly zdědit.“

„O čem to mluvíte? Jemu je po aristokracii hovno. Padesát z nich pro něj pracuje. Aristokracie potřebuje jeho, ne on je. V tomhle nejedete, pane Everssi, a já jsem s vámi skončil.“

„Vyřídte mu to.“

Když jsem vyšel z chodby a na náměstí, zhluboka jsem se nadechl a zamořený vzduch nočního Palerma chutnal sladce. Obloha byla tmavomodrá až černá a na parkoviště zbyl už jenom náš Fiat Uno. Stál na okraji kuželu světla z kandelábru vysoko nad chodníkem. Mnich za mnou s bouchnutím a vrznutím starého tepaného železa zavřel modré dveře. Na sedadle spolujezdce jsem zahlédl Anninu hlavu.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem,“ odpověděl jsem.

„Nějaký chlap sem přivez naše auto, strčili mě do něj a řekli, abych čekala. Nechali mě jen tak v autě. Řekli, abych na tebe počkala, že tě pustí.“

„Pustili mě. Pojď, najdeme si hotel.“